

Sygn. akt IV KK 110/18

## POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Cesarz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.  
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 11 kwietnia 2018 r.,  
sprawy **A.L.**  
skazanego z art. 286 § 1 k.k.  
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego  
od wyroku Sądu Okręgowego w B.  
z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt VII Ka [...]17  
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w C.  
z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...]15

### **p o s t a n o w i ł**

- 1/ oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2/ obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w C. wyrokiem z dnia 28 listopada 2016 r., sygn. akt II K [...]15, uznał A.L. za winnego dokonania dwóch czynów z art. 286 § 1 k.k. stanowiących ciąg przestępstw, polegających na tym, że:

I. w dniu 20 czerwca 2013 roku w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M.W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.000,00 zł w ten sposób, że w dniu 20 czerwca 2013 r. jako Prezes Spółki „S” Sp. z o.o. z/s w C. zawierając z pokrzywdzonym umowę wykonania ogrodu zimowego usytuowanego przy ul. B. w G. wprowadził pokrzywdzonego w błąd co

do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i sytuacji finansowej Spółki, czym spowodował straty na szkodę M.W. w kwocie 20.000,00 zł;

II. w dniu 7 czerwca 2013 roku w C., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził K.G. i M.G. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 71.280,00 zł w ten sposób, że w dniu 7 czerwca 2013 r. jako Prezes Spółki „S” Sp. z o.o. z/s w C. zawierając z pokrzywdzonymi umowę wykonania wiktoriańskiego ogrodu zimowego usytuowanego przy ul. [...] w M., wprowadził pokrzywdzonych w błąd co do zamiaru wywiązania się z zawartej umowy i sytuacji finansowej Spółki, czym spowodował straty na szkodę pokrzywdzonych w kwocie 71.280,00 zł,

i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a następnie na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody przez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych uiszczonych przez nich kwot oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi.

Apelacje złożyli oskarżony oraz jego obrońca.

Obrońca oskarżonego zarzucił „obrazę przepisów prawa materialnego (...) poprzez zakwalifikowanie działania oskarżonego jako przestępstwa oszustwa, w rozumieniu art. 286 § 1 k.k., podczas gdy miały miejsce jedynie przypadki niewywiązania się z umów cywilno-prawnych, a zatem pociągające za sobą jedynie skutki cywilne, a nie odpowiedzialność prawno-karną”, a z „ostrożności procesowej” rażącą surowość kary, po czym wniósł o zmianę wyroku przez uniewinnienie oskarżonego albo przez wymierzenie kary do roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Oskarżony, po zarzuceniu błędu w ustaleniach faktycznych polegających na „pominięciu faktu zamiaru wykonania zleceń”, wniósł o uniewinnienie go od obu czynów.

Wyrokiem z dnia 30 sierpnia 2017 r., sygn. akt VII K [...] /18, Sąd Okręgowy w B. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, obciążając oskarżonego kosztami postępowania odwoławczego.

W kasacji ten sam obrońca zarzucił: „rażące naruszenie prawa materialnego, mającego istotny wpływ na treść wyroku poprzez zakwalifikowanie działania

oskarżonego jako przestępstwa oszustwa, w rozumieniu art. 286 § 1 k.k., podczas gdy miały miejsce jedynie przypadki niewywiązania się z umów cywilno-prawnych, a zatem pociągające za sobą jedynie skutki cywilne, a nie odpowiedzialność prawno-karną”, a następnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

W pisemnych odpowiedziach na kasację prokurator i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej – K.G. wnieśli o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co pozwalało na oddalenie jej na posiedzeniu (art. 535 § 3 k.p.k.).

Na wstępie zauważyć należy, iż zarzut kasacyjny jest dosłownym powtórzeniem pierwszego zarzutu apelacyjnego. Jednocześnie, w kasacji nie zarzuca się Sądowi Okręgowemu nierozważenie albo nienależyte rozpoznanie tego zarzutu ani też – niepodanie, czym kierował się ten Sąd uznając ów zarzut za niezasadny. Skoro więc podmiot fachowy (adwokat) nie podniósł w kasacji zarzutu naruszenia w postępowaniu apelacyjnym art. 433 § 2 k.p.k. ani art. 457 § 3 k.p.k., oznacza to, że Sąd odwoławczy należycie wywiązał się z obowiązków nałożonych tymi przepisami. Dodać zatem tylko można, nawiązując do argumentów środków zaskarżenia i przywołując wskazane przez oba Sądy okoliczności istniejące w chwili zawierania umów z pokrzywdzonymi, to jest:

- na koniec czerwca 2013 r. zobowiązania spółki „S” wynosiły ponad 780.000 zł, a jej wierzytelności 16.632 zł, co oznacza, że była ona niewypłacalna (niezdolna do wykonywania swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych, m.in. zapłaty za projekty, materiały, wynagrodzeń pracowników itd.),
- trwały uzgodnienia dotyczące sprzedaży udziałów spółki „S”, która nastąpiła dnia 2 lipca 2013 r.,
- oskarżony był w toku tworzenia nowej spółki „S.”, która powstała dnia 3 lipca 2013 r.,
- oskarżony wiedział w czasie zawierania umów z pokrzywdzonymi, że w ustalonym terminie nie zostaną one wykonane,

– w sierpniu 2013 r. oskarżony w imieniu nowej spółki „S.” zażądał od pokrzywdzonych zrzeczenia się roszczeń wobec spółki „S” oraz znacznie wyższego wynagrodzenia za dzieło (o 42.120 zł od K.M. G. i o 10.280 zł od M.W.),

– oskarżony nie zwrócił pokrzywdzonym zaliczek stanowiących znaczną część wynagrodzenia za dzieła.

Na podstawie tych okoliczności Sądy doszły do przekonania, że oskarżony w chwili zawierania umów nie miał zamiaru ich wykonania, w szczególności w przyjętych terminach, a nadto, o czym świadczą okoliczności zaistniałe po podpisaniu tych umów, w ogóle w przyszłości, i w rezultacie doprowadził pokrzywdzonych do niekorzystnego rozporządzenia mieniem.

Oba Sądy miały również w polu uwagi argument, że oskarżony zlecił świadkowi J.Ł. sporządzenie dokumentacji wykonawczej (uzasadnienia: Sądu Rejonowego – s. 4, Sądu Okręgowego s. 6), co słusznie nie miało wpływu na ich oceny. Natomiast zupełnie poza uwagą skarżącego się pozostał fragment, o który Sąd Rejonowy uzupełnił opis czynu przypisanego oskarżonemu. Sytuacja majątkowa spółki „S” w chwili zawierania umów nie dawała szans na ich wykonanie, czego oskarżony miał świadomość. Wreszcie, co wymaga podkreślenia, pokrzywdzeni zawarli umowy o dzieło ze spółką „S” reprezentowaną przez oskarżonego, nie zaś ze spółką „S.”. Ta ostatnia nie przejęła żadnych zobowiązań poprzedniczki („S”), o czym świadczy również to, że oskarżony uzależniał wykonanie umów od zrzeczenia się przez pokrzywdzonych roszczeń wobec „S”. Zatem, działając w imieniu spółki „S” nie miał zamiaru wywiązać się z umów, jakie spółka ta zawarła z pokrzywdzonymi. I tak to zostało przyjęte w przypisanych czynach.

Z przytoczonych względów oddalono kasację jako oczywiście bezzasadną.

a.ł.